

V růžencové šňůře Bartoloměj viděl „pouto“, které nás svazuje s Bohem; pouto, které je láskyplné a synovské. Díky jeho iniciativě papež Lev XIII. v roce 1883 ustanovil měsíc říjen jako měsíc modlitby růžence.

Od roku 1884, kdy se mu podařilo uvést do provozu tiskárnu, začal Bartoloměj Longo vydávat časopis „Růženec a Nové Pompeje“, který se z počátečního třitisícového nákladu vyšplhal na dnešních tři sta tisíc výtisků a je tištěn a rozesílán do celého světa.

Kromě budování baziliky a poutního místa se „Bratr růženec“ snažil zlepšit životní podmínky místních obyvatel.

V roce 1897 založil Kongregaci Dcer svatého růžence, které mu pomáhaly v sirotčincích. Sám pracoval se sirotky a dětmi vězňů, učil je modlitbám a řemeslu.

Věnoval se také spisovatelské činnosti: „*Dokud mi bude tlouci srdce, stále budu šířit růženec, knihy a časopisy k slávě Královny posvátného růžence!*“

Poslední hodiny svého života prožil při modlitbě růžence. Jeho poslední slova byla: „*Mou jedinou touhou je vidět Marii, která mě zachránila a vytrhla mě ze spárů ďábla.*“ Zemřel ve věku 85 let 5. října 1926 na

oboustranný zápal plic, úplně chudý. Již po osmi letech, 8. května 1934 byl zahájen beatifikační proces. 26. října 1980 byl tento bývalý satanista, který konvertoval a stal se šířitelem modlitby růžence, povýšen k úctě oltáře. Jan Pavel II. prohlásil, že život Bartoloměje Longa je „*modelem pro dnešní laické katolíky*“. Jeho památka se slaví 6. října. V současné době probíhá proces jeho svatořečení.

Na závěr chci napsat, jak silně vnímám bytostné propojení díla blahoslaveného Bartolomea Longa s dílem otce Kentenicha. Všecko podkládáno růžencem, z díla jednoho vyrůstá dílo druhého. Kéž by i naše všechny růžence, darované Matce Boží do Kapitálu milosti, byly oslavou naší Královny! Kéž by se staly prostředím růstu pro nás i další generace. Neochabujme, držíme růženec pevně ve svých rukou, je to naše záchrana a přímé spojení s nebem. Z našich nepatrných semínek zdrávasů naše Matka a Královna nechává vyrůstat přenádhernou svatyni pro Ježíše v lidských srdcích.

Alena Lavičková,
svaz rodin

(Při tvorbě byly využity i informace z Wikipedie.)

Vydává Schönstattske hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku V úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz

V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO
ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ
SPIRITUALITY

ŘÍJEN 2024 č. 70

RŮŽENEC

Milá schönstattska rodino,
je říjen 2024, výročí 110 let od založení schönstattskeho hnutí. Zároveň je říjen měsícem růžencovým. A jak je právě růženec spojen se Schönstattem?

Dějiny Schönstattu jsou propojeny s dnes již významným poutním místem v Itálii ve Valle di Pompei, se Svatyní Nejsvětější Panny Růžencové, kde blahoslavený Bartolomeo Longo šířil úctu k modlitbě svatého růžence a byl Božím nástrojem při stavbě mariánské poutní baziliky. Tato bazilika patří k několika výjimečným místům milosti, k bazilikám MAJOR, těmi jsou čtyři papežské baziliky v Římě, dvě v Assisi a tato sedmá v Pompejích.

Tuto baziliku navštívili všichni papežové posledních dob, Jan Pavel II. dokonce dvakrát, Benedikt XVI. i papež František.

P. Kentenich se kdysi dočetl z nového článku v časopise Bartolomea Longa z Valle di Pompei o tom,

jak se s růžencem v ruce pod mocnou záštitou Panny Marie pustil do budování díla, které se zdálo být nad lidské síly. Na místě trosek a ruin starého kostelíka se mu podařilo vystavět postupně přenádhernou baziliku, která se stala poutním místem. Tím se p. Kentenich inspiroval a našel odvahu sám jít do díla přesahujícího lidské možnosti s Pannou Marií. A tak to všecko s růžencem začalo.

Slyšela jsem o Bartolomeu Longovi už kdysi dávno, v mládí. Letos 5. září ale se stalo něco, co jsme oba s manželem považovali za zázrak. Začátkem září jsme se vydali na pouť do Itálie, abychom navštívili Neapol, kde je pohřbený Don Duolindo Ruotolo, autor Novény odevzdanosti, možná ji všichni znáte. Potom jsme měli v plánu přejet Itálii na opačný konec, do San Giovanni Rotonda na poloostrov Gargano ke hrobu p. Pia. Navštívit Valle di Pompei nás vůbec nenapadlo. Vlastně jsme vůbec neměli v povědomí, že toto místo je tady kousek od Neapole. Ve čtvrtek

5. září jsme po třech dnech v Neapoli hned ráno vyráželi na Gargano. Manžel ale před odjezdem zatoužil podívat se ještě do nedalekých Pompejí. Navigace nás vedla zvláštní cestou, zdálo se, že se vracíme zpátky do Neapole. Najednou jsme se ocitli u obrovské překrásné baziliky, kde bylo hodně rušno, byli bychom projeli dál, ale jakýsi organizátor nás přísně nasměroval vpravo na parkoviště. Netušili jsme, kde to jsme ani co je to za nádherný kostel. Vydali jsme se podívat dovnitř. Byla to Svatyně Nejsvětější Panny Růžencové a tam na nás čekal blahoslavený Bartolomeo Longo. Až tady nám došlo, kde to vlastně jsme, neplánovaně, nečekaně, bez vlastního přičinění. Za chvíli v bazilice začínala mše svatá. Oba jsme nechápali, jak jsme se tu ocitli. Mě to utvrdilo v jistotě, jak moc touží být Pán a Matka Boží oslavováni modlitbou svatého růžence. Až po návratu domů jsme se začali o život a dílo blahoslaveného Bartolomea Longa víc zajímat. Věřím, že svědectví jeho života může být inspirací i pro naši dobu.

Blahoslavený Bartolomeo Longo žil v letech 1841-1926. Narodil se 10. února 1841 ve zbožné rodině v Latiano poblíž Brindisi v jižní Itálii. Jeho matka Antonie, zbožná žena,

ho už od útlého dětství učila modlitbě růžence. Bartoloměj byl velmi živým a nadaným dítětem. Studoval práva. Na univerzitách převládalo proticírkevní smýšlení, veřejně se prezentovala nenávisť proti víře. Pod vlivem ateistického prostředí se víra Bartolomea zhroutila. Čekalo ho těžké životní období bloudivění, odklon od víry, deprese, úzkostí, beznaděje, byl blízek sebevraždě. Až jeho kamarád ho zavedl k jednomu dominikánskému knězi, který mu s růžencem v ruce pomohl znovu najít smysl života. Přesto jej v noci trápily zlé sny, že pro své hříchy nemůže dojít spásy. Později napsal: *„Navzdory pokání jsem byl neustále pronásledován myšlenkou, že patřím satanovi a stále jsem jeho otrokem a že na mě čeká v pekle. Když jsem na to myslel, dostal jsem se do stavu zoufalství a byl jsem blízko sebevraždy. Tehdy jsem v srdci uslyšel ozvěnu slov otce Alberta, která opakoval po Panně Marii: „Ten, kdo rozšiřuje můj růženec, bude spasen.“ Tato slova osvětila mou duši. Padl jsem na kolena a zvolal jsem: „Jestli jsou tato slova pravda, budu zachráněn, protože neopustím tuto zpusťšenou zemi, dokud zde nerozšířím tvůj růženec.“ V té samé chvíli se ozval zvon farního kostela, který lidem ohlašoval čas modlitby Anděl Páně.*

Bylo to jako pečeť mého rozhodnutí.“

Misie v Pompejích

Bartolomeo pochopil, že ho Bůh přivedl na toto místo, aby zde pomáhal chudým ve víře. Přemýšlel, odkud začít a zvolil růženec. Řekl tehdy: *„Královno nebe, neodejdu, dokud tu neuvidím vítězství tvého růžence!“* Lidé zde slavili pohanské kultury a věřili pověrám. Jen málo z nich chodilo do kostela. Bartolomeo začal chodit od domu k domu, učil rolníky modlitby, vytvořil růžencové bratrstvo. Začal s vyučováním katechismu a zval do kraje kněze misionáře, aby mu pomohli kázat.

Ve Valle di Pompei se nacházel kostelík, určený ke zbouření. V roce 1873 Bartolomeo začal kostel opravovat a zkoušel různé způsoby, jak do něj přivést lidi. Toužil zde mít obraz Panny Marie růžencové. V roce 1875 dostal poškozený obraz Boží Matky, Královny růžence, pocházející z neapolského vetešnictví. Postaral se o jeho odbornou restauraci a plátno přiozdobil drahoukamy a korunkou, požehnanou papežem Lvem XIII.

13. února 1876, kdy ho Bartolomeo s velkou úctou instaloval jako oltářní obraz na podstavec z lurdského mramoru, zde došlo k prvnímu uzdravení dvanáctileté Clorindy, která byla

považována za nevyléčitelně nemocnou. Od té chvíle přicházelo do malého kostela před Královnu růžence stále více lidí i z širšího okolí a jak rostl počet těch, kteří se před obrazem společně modlili růženec, rostl i počet zázraků uzdravení.

Nová bazilika Panny Marie růžencové

Mariánské hnutí v Pompejích stále rostlo, docházelo zde k nesčetným obrácením. Proto biskup pověřil Bartolomea postavením nového kostela, neboť původní již velikostí nedostačoval. Začala se vytvářet představa poutního místa. Longo se pustil do díla bez zkušeností a bez prostředků. Z lidského pohledu nemohl uspět. Začal organizovat sbírky, snažil se získat pravidelné přispěvatele. Psal do časopisů, žebral. Sklízel chválu, ale prožíval i projevy nenávisť ze strany ateistů. Přece se však jeho dílu začalo dařit, Bartoloměj věřil, že je to na mocnou přímluvu Panny Marie.

Říkal: *„růženec je zároveň meditace i prosba. Výtrvalá modlitba k Matce Boží je založena na důvěře, že její mateřská přímluva může od Srdce jejího Syna získat vše.“* Matku Boží proto označoval jako „všemohoucí z milosti“.